

wych i wojska, dotyczącego wynagrodzenia zastępców profesorów szkół akademickich (Dz. U. R. P. № 31 poz. 311) otrzymuje brzmienie następujące:

„Ponadto otrzymuje zastępca profesora dodatek regulacyjny w wysokości 52,5 punktów miesięcznie, dodatek ekonomiczny, wynoszący na każdego członka rodziny, nie więcej jednak niż na 5 członków, po 33 punktów miesięcznie, oraz dodatek naukowy wynoszący: 259 punktów miesięcznie dla zastępców wymienionych w § 1 p. a), 175 punktów miesięcznie dla zastępców wymienionych w § 1 p. b), 350 punktów miesięcznie w razie zastępstwa na 2 katedrach. Dodatki te będą ulegały redukcji analogicznie do przepisów art. 3, 4 i 105 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. № 116 poz. 924)”.
 § 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *W. Grabski*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia
 Publicznego: *St. Grabski*

276.

Rozporządzenie Ministrów: Skarbu i Sprawiedliwości

z dnia 12 marca 1925 roku

w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 23 sierpnia 1923 r. w przedmiocie orzecznictwa w sprawach opłat stemplowych w b. dzielnicy rosyjskiej.

Na podstawie art. 6 i 7 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. w przedmiocie podwyższenia i zrównania stawek przy niektórych opłatach stemplowych (należnościach) (Dz. U. R. P. № 38 poz. 315) i art. 1 ustawy z dn. 19 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 118 poz. 1065) zarządza się co następuje:

§ 1. § 1 rozporządzenia Ministrów: Skarbu i Sprawiedliwości z dnia 23 sierpnia 1923 r. w przedmiocie orzecznictwa w sprawach opłat stemplowych w b. dzielnicy rosyjskiej (Dz. U. R. P. № 90 poz. 709) otrzymuje brzmienie następujące:

„Dla unormowania orzecznictwa, toku instancji oraz terminów rekursowych w sprawach dotyczących opłat stemplowych i alienacyjnych, kar stemplowych, kar za zwłokę oraz kosztów egzekucyjnych, dotyczących zaległości w opłatach stemplowych i alienacyjnych, których wymiar według obowiązujących przepisów należy do władz skarbowych, rozciąga się na obszar całej b. dzielnicy rosyjskiej moc obowiązująca postanowień § 1 ustęp pierwszy i § 2 austr. ustawy z dnia 20 lutego 1907 r. (Dz. U. P. № 52) oraz § 1 ustęp pierwszy i trzeci i § 2 ustęp pierwszy, drugi i czwarty austr. ustawy z dnia 19 marca 1876 r. (Dz. U. P. № 28)”.
 § 2. Na skutek zarządzenia, zawartego w § 1 rozporządzenia niniejszego, w art. 5 rozporządzenia z dnia 23 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 90 poz. 709)

cytat przed ustępem pierwszym oraz ustęp pierwszy otrzymują brzmienie następujące:

„§ 5 (§ 2 austr. ustawy z dnia 20 lutego 1907 r. Dz. U. P. № 52).

Wniesienie rekursu nie wstrzymuje wykonania decyzji, jednakowoż przymusowe ściągnięcie kary stemplowej nie może nastąpić przed uprawomocnieniem się decyzji o nałożeniu kary”.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w tydzień po ogłoszeniu.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Sprawiedliwości: *A. Żychliński*

277.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 30 marca 1925 r.

w sprawie postępowania przy udzielaniu kredytów celnych.

Na podstawie § 11 rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 26 lutego 1925 r. w sprawie kredytowania należności celnych (Dz. U. R. P. № 26 poz. 186) zarządza się co następuje:

§ 1. Przy opłacie cel przywozowych i innych należności celnych (wpływy uboczne), pobieranych przez urzędy celne, mogą być udzielane kredyty celne do wysokości ściśle ustalonej w każdym poszczególnym wypadku kwoty.

U w a g a: Nie należy uważać za kredyt celny odrażania cła władzom i instytucjom państwowym oraz dyrekcjom polskich kolei państwowych (ajencje celne).

Należności celne od przesyłek pocztowych zakreduwaniu nie podlegają.

§ 2. Do udzielania kredytów upoważnione są dyrekcje cel, które w wypadkach następczących wątpliwości winny zwracać się do Ministerstwa Skarbu o decyzję.

§ 3. Ministerstwo Skarbu po ustaleniu budżetu określa ryczałtową sumę kredytów celnych i rozdziela ją co pół roku pomiędzy poszczególne dyrekcje cel z prawem przyznawania kredytów w granicach wyznaczonych sum.

§ 4. Kredyt może być tylko wtedy udzielany, jeżeli importer będzie miał do zapłacenia przynajmniej 5.000 zł. tytułem cła, nie licząc innych opłat.

§ 5. Importer, ubiegający się o kredyt, winien w podaniu złożonym we właściwej dyrekcji cel wyszczególnić wysokość kredytu, towary, które mają być sprowadzone do kraju, urząd celny, w którym będą oclone, oraz wskazać formę zabezpieczenia kredytu.

§ 6. O ile petent ubiega się o udzielenie kredytu celnego na podstawie gwarancji bankowej, do podania winno być dołączone zaświadczenie odnośnego banku, wyrażającego zgodę na wystawienie gwarancji.